

הדלקת נרות: 19:12

צאת שבת: 20:23

מוצ"ש לר"ת: 21:21

הזמנים לפי אופק ירושלים

**שבת
מברכיך!**

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

פרצוף ופנים

בקשו פעם מרב גדול לעשות חופה בקיבוץ. הרב הגיע בשעה היעודה, והחנה את הרכב ליד הלול. ברחבה במרכז הישוב ניצבה במה גדולה, ועליה כבר עמדו החתן והכלה ובני משפחותיהם, וכל חברי הקיבוץ נכחו שם.

כולם רמזו לרב להתחיל את טקס הקידושין. הרב לקח את המיקרופון, רצה להתחיל ו...

הוא הביט על החתן ועל הכלה והוא לא זיהה מי החתן ומי הכלה. הוא הציץ פעם שניה ולא זיהה, הסתכל פעם שלישית ועדיין לא זיהה...

מכנסיים לבשו שניהם, חולצה שניהם, קוקו לשניהם, עגילים לשניהם, מגולחים שניהם, מאופרים שניהם, (סידרו גבות שניהם)...

הרב נלחץ... בסוף קריאת הכתובה הוא צריך ללחוץ את היד של החתן... תארו לכם שהוא ילחץ בטעות את היד של הכלה... והוידאו מצלם ומתעד...

הרב קיבל אומץ, ניגש לאבא של החתן וביקש ממנו: תעזור לי, אתה האבא של החתן, תאמר לי מי החתן ומי הכלה, בסוף אני אלחץ בטעות את ידה של הכלה והוידאו מצלם ואני רב גדול, אתה האבא של החתן, תעזור לי...

והוא אמר לו: סליחה, אני האמא של החתן... הז"ל גילו לנו יסוד: 'כשם שפרצופיהם שונים, כך דעותיהם שונות'. כלומר, אם ראית אנשים שפרצופיהם שונים, דע לך שפנישית עולמם שונה והלך המחשבה שלהם אחר.

זאת ועוד, שמעתי מהרב גרוסמן שיש כאן טיפ בהבנת הזוגיות ובהשכנת שלום בבית.

שימו לב, הוא אמר, למה כשבני זוג לא משתווים בדעות שלהם, הם כועסים זה על זה? הרי מעולם לא ראינו שבעל כועס על אשתו בגלל שתווי פניה שונים משלו, וגם היא לא נראתה כועסת עליו בגלל שהמבנה שלו שונה משלה.

הסביר הרב, כשם שפרצופיהם שונים - כלומר, כשם שכל אחד מבני הזוג מבין ומקבל את זה שפרצופו של השני לא כמו שלו, ועל זה הוא לא כועס ומקבל זאת בהבנה, כך הוא צריך לדעת שגם דעותיהם שונות, ולקבל גם את זה בהבנה ולא לכעוס!

אדרבה, בהמשך עוד נלמד שכאשר שניים חושבים אחרת על נושא מסוים אז הדבר מתברר הרבה יותר טוב, ועל זה נאמר: "טובים השניים מן הקאחד".

אפשר להציב את הנוסחה גם בצורה הפוכה - ככל שפרצופיהם דומים כך דעותיהם משתוות. ואם נתבונן היטב, נבחין בדבר נפלא - בני זוג שחיים ביחד הרבה שנים, וכבר אין ביניהם חילוקי דעות, ופחות או יותר הם 'באותו ראש', נראים קצת דומים זה לזה.

פרשת השבוע

תמים תהיה עם ה'

"וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאֲרָן עַל פִּי ה' כָּל־אֲנָשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הַמָּה"

רש"י פירש 'כולם אנשים' - כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות ובאותה שעה כשרים היו'. אם כן עומדת לפנינו שאלה גדולה, איך אנשים כאלה במדרגה כזו חטאו, וטעו בדבר שהוא לכאורה פשוט מאוד, לספר על מעלת ארץ ישראל. מה גרם להם לבלבול? כדי לענות על כך נקדים שאלה נוספת. האם משה רבינו ידע מראש שהם יחטאו? בהמשך כתוב: "וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֶׁע בֶּן נוּן הַיְהוּדִי". ורש"י פירש 'התפלל עליו, יה יושיעך מעצת מרגלים'. מכאן שמשה ידע שעלולה להיות תקלה. אם כן מדוע הוא בכל זאת שולח? ולמה אמר מעצת המרגלים ולא מחטא המרגלים?

התשובה לכך נמצאת בפרשת דברים "וַתִּקְרְבוּ אֵלַי כָּל־כֶּבֶד וַתִּאמְרוּ נְשַׁלְּחָה אֲנָשִׁים לְפָנֵינוּ וַיִּחְפְּרוּ לָנוּ אֶת הָאָרֶץ...". כאן היתה הבקשה לשלוח אנשים לחפור את הארץ. הבקשה התחילה במילים "וַתִּקְרְבוּ אֵלַי כָּל־כֶּבֶד". ורש"י פירש - 'בערבוביה ילדים דוחפים את הזקנים, וזקנים דוחפים את הראשים'. הבקשה התחילה בצורה לא טובה. אבל הבקשה עצמה היתה טובה בעיני משה, שנאמר "וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי הַדָּבָר". לכאורה מדוע משה צריך לבדוק אם הארץ טובה והרי הקב"ה כבר אמר שהיא ארץ זבת חלב ודבש. אמרו לו אותם אנשים: "משה, האם ברצונך שיהיה קידוש ה' או חלילה חילול ה'?" אמר להם 'קידוש ה''. אמרו לו אין ספק שארץ ישראל טובה ורחבה אבל כשנכבש את שבעת העמים הם לא ישאירו את הארץ שלמה, הם ישרפו את השדות וינתצו את הבתים, וכשנכנס ונראה ארץ חרבה. מה יאמרו האנשים? האם זוהי ארץ זבת חלב ודבש המובטחת? נמצא מתחלל שמו יתברך. לכן, שלח לשם אנשים שיביאו דוגמאות מתנובת הארץ, ויספרו לנו על טיבה וכאשר נכנס ונראה ארץ חרבה, לא יתחלל שמו יתברך. על זה אמר משה וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי הַדָּבָר. מצד אחד הנימוק הזה משכנע ועל פניו הוא נראה נכון. ומצד שני הוא התחיל בערבוביה ובצורה לא טובה.

נחזור לשאלה, אם משה רבינו ידע שיצא קלקול, למה הוא הסכים לשלוח? התשובה היא שהוא לא ידע בוודאות אבל חשש מזה. מובן שאם היה ברור לו במאה אחוז שיצא קלקול, הוא לא היה שולח. אלא שהוא הסתפק בדבר, כי הנימוק לבקשה היה מצוין, רק צורת הבקשה לא היתה טובה. ולכן, ליתר בטחון, משה התפלל על יהושע ויחזיק אותו מפני הקלקול שעלול להתרחש. וזו הסיבה שמשה נקט בלשון 'עצת המרגלים' ולא 'חטא המרגלים', כי לא היה ברור שיצא מזה חטא. נחזור לשאלה הראשונה איך אנשים כאלה גדולים בכל זאת חטאו? התשובה לכך נמצאת בתפילת משה יה יושיעך מעצת המרגלים. נאמר כאן עצה ולא חטא. הבית ישראל כתב כי כוונתם היתה טובה שהרי בפרשה הקודמת אלדד ומידד התנבאו ואמרו כי משה מת ויהושע מכניס. ולהפסיד את משה רבינו היה קשה מאד בעיניהם. שהם לא רצו להתנתק ממשה והיה עדיף בעיניהם הדבר הזה מאשר להכנס לארץ בלי משה.

ולכן הם חיפשו עצה להשאיר את משה רבם שילמדם תורה. ואמרו להפיל את התוכנית של הכניסה לארץ על ידי הוצאת דיבה ולהתעכב עוד קצת עם משה רבינו. ובאמת הם 'הצליחו' שעם ישראל יזכה במשה רבנו למשך 40 שנה. הרי לפנינו חשבון מובן למהלך של אותם אנשים גדולים לכן דייק רש"י לומר 'עצת המרגלים' ולא חטא. ועכשיו גם מובן מדוע משה התפלל רק על יהושע ולא על השאר. כי יהושע הוא התלמיד המובהק של משה רבינו והוא היה הכי קרוב להבנה הזו ולעצה הזאת שישאר ביחד עם רבו והסכנה שיושפע מרעיון כזה היא הגדולה ביותר. לכן התפלל עליו.

מסקנת הדברים שאם הקב"ה אומר להכנס לארץ אין עצה ואין תבונה כנגד ה' וכל החשבוניות הגדולים ביותר, זזים הצדה לנוכח רצון ה'. ועל זה נאמר "תמים תהיה עם ה' אלוקיך". ועוד נאמר בהדי כבשי רחמנא למה לך.

שבת שלום - אבנר קזואס

בעל ואישה רבים.

אחרי המריבה הולכת האישה ומתקשרת לאמה:

"הוא רב איתי שוב! אני עוברת אליך".

אמה אומרת: "יקירתי, הוא חייב ללמוד

לשלם על טעותו. אני עוברת אליכם...!"

בדיחה

(מתוך הספר 'ביחד')

רשיון לחינוך ילדים

במספר כנסים שאלו אותי ההורים: וכי הורנו למדו דידקטיקה ופסיכולוגיה? ובכל זאת הם גידלו אותנו, ואנו הורים מחונכים? עניתי ואמרתי להם שישנו הבדל עצום בין הדור של היום לדור של פעם.

ראשית, הרחוב של היום אינו כמו של פעם. הלבוש של היום אינו כמו הלבוש של פעם. קצב העבירות של היום אינו כמו של פעם.

שנית, כיבוד ההורים של היום אינו כמו של פעם. פעם הורינו דברו איתנו עם העיניים, היום אין תקשורת איתם גם עם "הידיים". המשמעת שואפת לאפס.

שלישית, החשיפה של היום לתכנים באמצעי המדיה המגוונים היא דבר שלא היה מעולם או לכל הפחות לא בעוצמה של היום.

וישנם עוד הרבה הבדלים מהותיים בין פעם להיום. לכן סבא וסבתא לא היו צריכים להיות כל כך מקצועיים בחינוך.

אבל בדורנו לנוכח המצב, חייבים ללמוד חינוך. ומי שלא ילמד את הנושא הזה – לא אולי טועה אלא בטוח טועה.

נוסיף ונאמר שאם ניקח אבא ונושיב אותו בתא הטייס של מטוס בואינג ונציע לו להמריא, האם הוא ימריא? בחיים לא! הוא יאמר שהוא מעולם לא למד את מקצוע התעופה. ואני שואל מה יותר מורכב ומסובך, להטיס מטוס בואינג או לחנך ילד אחד?

את המטוס הוא לא יטיס בלי ללמוד ולהיות טייס, אז איך יש לו אומץ לחנך את הילד שלו בלי ללמוד? השאלות הללו צריכות להטריד אותנו, ולדחוף ולדרבן אותנו ללמוד את הנושא.

פשוט וברור שאנחנו חייבים לקבל רשיון בסיסי לחנך ילדים. אני חוזר ואומר: מי שלא למד 'חינוך ילדים' אינו ספק טועה בחינוך אלא בטוח טועה, וחס וחלילה, עלול 'לתרום' ילד אחד או שניים לרחוב.

ואוי לו לאבא ואוי לה לאמא אם ילד אחד שלהם יהפוך להיות ילד רחוב.

סיפור לשבת

המקובל הרב יצחק אבוחצירה זצ"ל

אירע פעם בעת ברכת הלבנה, עת יצאו הכל לחפשה ולבקשה בשמיים, והיא נעלמה, כי הייתה מכוסה בעננים. למרבה הפלא ציווה רבי יעקב (אביו הקדוש) על רבינו, שהיה אז רק כבן שמונה שנים בלבד להורות ללבנה שתתגלה. הפנה הילד הרך מבט תמים כלפי שמיא וציווה על הלבנה להתגלות.

בתוך רגעים ספורים בלבד התגלתה הלבנה במלוא הדרה לתדהמת כל הנוכחים, אשר ברכו על הלבנה ברוב שמחה והתרגשות. "אם כך הוא בגיל צעיר, הרי נועד הוא לגדולות, ועבר הרחש בקהל הנוכחים העומדים ומשתאים מול הילד הרך בשנים המחולל ניסים. וציפו כולם לראותו בגדולתו בבוא היום."

המנהג במשפחת אבוחצירה, היה שבכל לילה מלילות חג הסוכות, היו נערכות סעודות גדולות לכבוד האושפיזין. אצל רבינו הייתה הסעודה הגדולה ביותר זו שנערכה בליל יום טוב שני של סוכות, באושפיזא דיצחק.

באחת הסעודות, לאחר שהזמין רבינו את האושפיזין ונטל ידיו לסעודה, אחז את הפת בשתי ידיו, אך לא בירך עליה ולא בצעה. הדבר נמשך דקות ארוכות, כשבת שחוק מרחפת על שפתיו. הנוכחים עקבו אחריו בהשתאות, חלקם ניסו לחפש את מקור הסיבה לחיוך הצדיק בין נטילת ידיו לבציעת פתו, שכן ברור היה שאכן מתרחש ברגעים אלו ממש משהו, המונע מהצדיק לבצוע מהלכם.

רק לאחר דקות ארוכות הצדיק בצע והחל בסעודה. במהלך הסעודה העז מאן דהו לשאול את רבינו על מה שקרה. נענה רבי יצחק ואמר: "ומה אעשה וראיתי את שבעת האושפיזין הבאים לבקרנו בסוכה, ועל פניהם ארשת שמחה גלויה. לא יכולתי שלא לחייך עמם... ורק כאשר הפסיקו לחייך, יכולתי לבצוע את הפת." רבינו היה מרבה בשתיית "מאחיה" (המשקה הידוע בשם ערק) עוד בצעירותו.

אך היו מבני המשפחה, שדאגו משתייתו של הנער הרך, שכן הצדיק התנזר מכל תענוגות העולם הזה והבליו מאמרותיו: בלי הקב"ה אי אפשר לעבור את מפתן הבית. ועם הקב"ה אפשר לבקוע את הים! פרט לשתיית משקה זה. והיו חוששים לשלומו ובריאותו. יש לציין, כי שתיית המשקה לא השפיעה עליו כלל. אך מה יעשו, והנער אינו חדל משתייתו? החליטו, כי יסירו את הסולם המביא אל עליית הגג, וכך תימנע אפשרות להעלות אל חדרו את המאחיה.

אישה אחת הייתה גרה בשכנותם של משפחת אבוחצירה. היא הייתה מייצרת את המאחיה, ושם טוב יצא לפניו. ביום מן הימים החל נפגם טעמו של המאחיה ללא כל סיבה ואנשים חדלו לרכוש את המשקה. בראותה כן, קיבלה על עצמה האישה לנדב כד משקה לרבי יצחק אבוחצירה, שהיה ידוע בשתיית המשקה.

אך מה תעשה, ואין גישה לעלית הגג? חשבה ומצאה פתרון, היא העבירה לו דרך חלונה, שהיה סמוך לחלוננו כד מלא ב'מאחיה'. אמר לה הצדיק: "אם תרצי, שישוב טעמו הטוב של המאחיה, שלחי לי כל יום כד". וכך מדי יום ביומו היה משאיר את הכד הריק של היום הקודם, והיה נוטל כד חדש, שבו המשקה המבוקש. ואכן טעמו של המאחיה חזר כתיקונו, וגם משאלתו של הצדיק, לשתות כל יום 'מאחיה' ולייחד תיקונים התמלאה. רק לאחר זמן התגלה הדבר לבני המשפחה הנדהמים, ומכאן הבינו, כי יד ה' בדבר ולא מנעוהו עוד מכך.

יש לבאר את מנהגו של רבינו בשתיית הערק, שכן מאחר שהתנזר מתענוגות העולם הזה והרבה בסיגופים ותעניות - אם כן, מה יש בשתיית הערק? וכן מצאנו אצל גדולי משפחת אבוחצירה, כי הרבו בשתיית המאחיה. על כך הסביר המקובל המלובין הצדיק רבינו ישראל (הידוע בכינוי היבא סאלי זצוק"ל) כי "ערק" ראשי תיבות - קיבל ריינת עימד, ועל ידי שתייתו מיחדים ייחודים גדולים וקדושים ומחברים את השכינה הקדושה עם הקב"ה, ולכן הם הרבו בכך.

(פניני עין חמד)

"כל המקום בית אחד בישראל כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים"

שבת רווקות ופנויות

ארגון 'ביתנו החדש' שמח להזמין אתכן לסופ"ש במלון 'לאונרדו' בירושלים ליד קבר 'שמעון הצדיק'

פרשת דברים, ה'ו' אב תשפ"ד 9-10/8/24

במהלך השבת ינתנו הרצאות מפי הרב אבנר קוואס שליט"א בנושא מציאת זיווג, השקפה לחיי הנישואין והעצמה אישית

פנסיון מלא - וכיבוד עשיר במהלך השבת!

לפרטים והרשמה: *9421 שלוחה 5

